

”בת עין, בן חור”

הלובי מקום לאמנות

יעל ורטהיים סואן ותמר שררה

אוצרת: אורית מור

התערוכה הזוגית ”בת עין, בן חור” מפגישה עבודות של יעל ורטהיים סואן עם עבודות של תמר שררה. שני גופי העבודה עסוקים בנפח ובשטיחות, וזולגים בין מדיומים של ציור, פיסול, רישום וצילום.

העבודות של ורטהיים סואן מונוכרומטיות, דחוסות ורבות דמויות והתרחשויות; היא מתארת אותן כתגובה לאובייקטים המינימליסטיים והצבעוניים של שררה. כך, למשל, הציור הגדול **כל השעות (Guys and dolls)** (שמן על נייר, 2025) נוצר כתגובה לפסל הרצפה של שררה המונח בכניסה לחלל (**דגל**, עץ לבד ועיסת נייר, 2013): במה אדומה אדום ועליה מעין כדורי באולינג צבועים בצבעים פסטליים. שררה חוררה את הכדורים כך ששלושת העיגולים השחורים הניבטים כלפי מעלה נדמה שמייצרים שלושה דיוקנאות. הציור מתייחס לשאלות שהציפה אצל ורטהיים סואן עבודת הרצפה של שררה, ביניהן: מהם פנים? מה אנושי ומה נעשה עבור האנושי? איך נראית אלימות? איך נראית אלימות באמנות? האם רק בני אדם מפעילים אלימות או נשאים של אלימות, או שאולי גם אובייקטים יכולים לעשות תנועות בלתי נסבלות, חודרניות, פוגעניות?

האובייקטים של שררה בתערוכה הם ישירים ועם זאת אניגמטיים: כדור שהוא גם פרצוף, חור שהוא גם עין וגם אף, קומפוזיציה תלת-ממדית שהיא דגל (ומזכירה בצבעוניותה המהולה והדהויה את צבעי דגל פלסטין). העבודה **דגל (רגל)** (עץ לבד, 2025) מזכירה את מפת א”י השלמה. אפשר לראות בפסלי הרצפה האלה פרשנות מקומית לעבודת הדגל של ג’ספר ג’ונס. הפסלים מונחים בחלל כהפרעה למבט, כמחסומים המנתבים את ההליכה במרחב ולא מאפשרים התבוננות מקרוב בציורים. הם מזמנים מבט מלמעלה, כמו בתנועה חוקרת של ילדים הנתקלים בקן נמלים; כמו מי שנאלץ להיזהר בצעדיו כדי לא למעוד.

הצבעוניות של הפסלים של שררה מייצרת מתח בין המוחלטות של צבעי היסוד של עבודותיה לבין המונוכרומטיות של הצבע המדולל של הציורים של ורטהיים סואן. המונוכרום עבור ורטהיים סואן הוא אמצעי לנסח מצב לא גמור, להשאיר את הציור בשלב של השכבה התחתונה. גם אצל שררה, הפסלים העירוניים ופסל הרגל, שנראה כהכנה ליציקה, מנסחים מצב ביניים. זהו מצב המאפשר לאמניות לצייר ולפסל באינטנסיביות ובדקדקנות, אבל לעמוד כל העת בפני התחלה חדשה – לנוכח מה שעוד לא צויר ועוד לא פוסל; מה שעוד לא

נעשה. העבודות של ורטהיים סואן הן לא ציורים ולא פסלים, אלא הבטחה למשהו שיכול להתרחש. כך גם פסליה של שררה; הם תהליכיים ומתעכבים על הפעולה של יצירת הדימוי.

בדימויים המפוסלים והמצוירים של שתי האמניות יש משהו בובתי, שיוצר תחושות אמביוולנטיות של ערגה ודחייה. הפירוק וההרכבה מחדש של הדימויים מעוררי אימה, מפלצתיים, ובה-בעת מענגים. העבודות הן אי סדר שמסתיר בתוכו "חור" - פתח של הלא ידוע, בעבוע שמתרחש מתחת לפני השטח ונסתר ממבטה של העין.

יעל ורטהיים סואן, תמר שררה ואורית מור

מרץ 2025